

Een zomer aan zee

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws

Katie Fforde

Een zomer aan zee

Kan een vakantieliefde de ware zijn?

ISBN 978-90-225-7860-5

ISBN 978-94-023-0731-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Summer at Sea*

Vertaling: Annemie de Vries

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2016 Katie Fforde Ltd

© Nederlandse vertaling 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Vic 32, de Clydepuffer, bouwjaar 1942, en Mandy,
de verloskundige. Zonder jullie had ik dit boek
niet kunnen schrijven.

Proloog

Emily en Susanna, verloskundige en aanstaande moeder, hadden het zich gemakkelijk gemaakt in de met kaarsen verlichte kamer. Alles ging zoals het hoorde; tot nu toe was het een bevalling volgens het boekje. Emily had er alle vertrouwen in dat er niets mis zou gaan en zoals altijd voelde ze een huivering van opwinding. Ze zou er nooit genoeg van krijgen om een nieuw leventje de wereld op te helpen.

Uiterlijk leek ze ontspannen terwijl ze op het verdere verloop van de bevalling wachtte, maar al haar zintuigen stonden op scherp. Ze hoorde hoe een sleutel werd omgedraaid in het slot van de voordeur en stond al in de gang op het moment dat er een man binnenkwam. Ze besepte dat het waarschijnlijk Susanna's man Ed was, die als legerofficier met zijn eenheid op oefening in het buitenland was geweest. Emily schrok ervan: Susanna en zij hadden hem nog niet zo snel terugverwacht.

'Jij bent vast Ed,' zei ze. 'Wat fijn dat het je gelukt is om op tijd hier te zijn. Susanna zei dat je het niet zou halen.' Hij zag er moe uit – was natuurlijk uren onderweg geweest. Hij was ook

zichtbaar boos. Waarschijnlijk had hij zich de hele reis zitten opvreten omdat zijn vrouw voor een heel andere manier van bevallen had gekozen dan hij verstandig vond.

‘Waar is Susanna?’ vroeg hij kortaf. ‘Ik moet naar haar toe!’

Emily wist dat ze hem bij zijn vrouw moest weghouden, nu hij duidelijk zo gespannen was, want die spanning kon gemakkelijk op Susanna overslaan. Ze bleef voor de deur van de kamer staan waarin Susanna op de volgende wee wachtte. Het was niet haar gewoonte om een aanstaande vader de toegang te weigeren, maar nu lag het anders. Hij moest eerst tot bedaren komen. Als ze hem binnenliet, kon hij met zijn boosheid alles verstoren.

‘Natuurlijk,’ zei Emily met een glimlach en zo sussend als ze maar kon, terwijl ze haar hoofd pijnigde om een manier te bedenken waarmee ze hem bij Susanna weg kon houden. Toen vond ze die. ‘Maar ik moet je wel vragen om even je handen te wassen. En misschien wil je eerst een kop thee, na die lange reis? Je bent vast doodop.’ Hij wist vast niet dat hij als echtgenoot niet bij de bevalling zou hoeven helpen, en handen wassen kon kalmerend werken.

Maar hij liet zich niet tot bedaren brengen. ‘Hoor eens, Susanna wist dat ik wilde dat ze in het ziekenhuis zou bevallen, dus dat jij en zij dit stiekem achter mijn rug om hebben bekookst... Ik moet er niet aan denken wat mijn vader ervan zou zeggen!’

Emily wist wat hij bedoelde. De schoonvader van haar cliënte was gynaecoloog in een ziekenhuis geweest; hij was inmiddels gepensioneerd, maar zeer van de oude stempel en mordicus tegen alles wat ook maar enigszins ‘natuurlijk’ was rond de geboorte van een baby. Alles waarbij een vrouw niet op haar rug in een ziekenhuisbed lag, en niet elke mogelijke medische ingreep werd toegepast, was in zijn ogen onaanvaardbaar. Zijn schoondochter Susanna had heel andere ideeën en was bijna

blij geweest toen ze ontdekte dat de kans klein was dat haar militair thuis zou zijn tijdens de bevalling. Ed geloofde heilig in de denkbeelden van zijn vader.

‘Echt, er is niets stiekems aan hoor. En voorlopig is het nog niet zover. Je hebt alle tijd om jezelf op te frissen en een kop thee te drinken.’ Ze glimlachte weer. ‘Ik ga nu even kijken hoe het met Susanna gaat.’

Maar zo te zien was Ed absoluut niet van plan om zich te gaan opfrissen of rustig te worden. ‘Je kunt me niet tegenhouden!’ zei hij. ‘Het is mijn plicht om mijn vrouw te beschermen.’

Waar hij zijn vrouw precies tegen wilde beschermen, was niet helemaal duidelijk, maar hij wilde van geen nee horen. Hij stond op het punt om Emily gewoon opzij te duwen, maar kon zich nog net beheersen.

‘Nee,’ herhaalde ze. ‘Je kunt niet naar haar toe voordat je...’ Ze zweeg omdat ze niet wist wat ze moest zeggen om te voorkomen dat hij als een dolle stier naar binnen stormde. ‘Ga nou eerst maar eens iets eten en drinken en kom dan binnen.’

Ze ging de woonkamer weer binnen, in de hoop dat ze niet te veel als een kindermisje had geklonken. En met één blik op Susanna zag ze dat er iets veranderd was. Die keek diep ongelukkig.

‘Nu gaat het zeker niet door, hè? Nu dwingt hij me natuurlijk om naar het ziekenhuis te gaan.’

Emily deed haar mond open om haar tegen te spreken, maar Ed was achter haar aan de kamer binnengekomen.

‘Susanna,’ zei hij. ‘Waar ben jij verdomme mee bezig?’ Hij keek naar het geboortebad, dat nog maar half gevuld was, en schopte ertegen. ‘In hemelsnaam! Wat is dit allemaal? Wat voor idioties heb je je nu weer in je hoofd gehaald? Ik dacht dat we afgesproken hadden dat het een traditionele bevalling zou worden!’

Daar wist Emily ook van. Susanna had haar bij hun eerste afspraak alles verteld.

‘We hadden het niet afgesproken, jij hebt het beslist. Maar dit is wat ik wilde,’ zei Susanna dapper. ‘Flora zou er ook bij zijn, maar ze heeft een virus. Je weet hoe ik erover dacht. Ik wilde gewoon mijn baby hier krijgen, thuis, met Emily en Flora.’

‘Nou, zonder Flora gaat dat hele plan niet door,’ zei Ed, met opluchting in zijn stem. ‘We gaan je zo snel mogelijk in het ziekenhuis zien te krijgen en dan komt alles goed.’

‘Maar Susanna wil thuis bevallen,’ zei Emily. Ze wist wel dat ze deze discussie niet zou winnen – niet nu – maar ze moest haar aangaan.

‘Ik ben niet van plan om Susanna of onze baby gevaar te laten lopen. Ze heeft alle medische bijstand nodig die beschikbaar is en die gaat ze krijgen ook.’ Hij wendde zich tot Susanna. ‘Ik help je de auto in.’

Voordat Emily nog verder kon protesteren, werd er op de deur gebonsd.

‘Dat zal de huisarts zijn,’ zei Ed. ‘Ik zal hem even binnenlaten.’

‘De huisarts?’ vroeg Emily. ‘Waarom is die hier?’

‘Toen ik op weg hierheen doorkreeg wat hier gaande was, heb ik onze huisarts gebeld. Voor het geval ik niet op tijd zou zijn.’

Emily begreep nu dat Susanna haar man had ge-sms’t om hem te vertellen dat de baby onderweg was, met alle nare gevolgen van dien. Want ze wist wie Susanna’s huisarts was: Derek Gardner, die nog niet zo lang in deze stad werkte maar al had laten blijken dat hij er zeer conventionele ideeën over bevallen op na hield.

En inderdaad kwam Derek Gardner een paar minuten later binnen, met Ed op zijn hielen. Hij keek Emily met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Ik had kunnen weten dat jij het was!’ Zijn oog viel op het breiwerk waar Emily mee bezig was geweest

voordat deze zo prachtig geplande bevalling was onderbroken. ‘Aha! Dus de geruchten kloppen! Hoe kun je je concentreren op een vrouw die aan het bevallen is, terwijl je zit te breien?’

Het was een retorische vraag, dus Emily nam niet de moeite om hem te beantwoorden. Maar ze had gemakkelijk kunnen uitleggen dat het breien haar juist hielp om beter voor de bevallende moeders te zorgen. Als haar handen bezig waren (en ze breide in die omstandigheden alleen heel simpele dingen), waren haar oren scherper en wist ze in een seconde of er iets veranderd was en ze de moeder moest onderzoeken. Maar zoiets subtiels zou Derek Gardner nooit begrijpen, al deed ze urenlang haar best om het hem uit te leggen.

‘Kom mee, liefje,’ zei Ed tegen zijn vrouw, nu heel wat vriendelijker. ‘Je gaat naar het ziekenhuis, waar je de pijnbestrijding kunt krijgen die je nodig hebt.’

Susanna had inmiddels geen weeën meer, dus Emily vroeg zich af waarom Ed vond dat ze pijnbestrijding nodig had, maar ze besepte dat ze de slag verloren had.

Susanna keek Emily aan. ‘Ik vind het zo jammer. Ik dacht dat het ons wel zou lukken.’

Ed had zijn vrouw nu bij haar arm gepakt en hees haar omhoog. ‘Ik zal je jas even halen.’

‘Ze heeft ook de tas nodig die ze heeft klaarstaan voor een nacht in het ziekenhuis,’ zei Emily. ‘Zal ik hem pakken?’

Heel even ontmoetten haar ogen die van Ed en de vijandschap tussen hen was bijna tastbaar. Toen wendde hij zijn blik af. ‘Graag.’

Nadat Ed en Susanna waren vertrokken, bleef de huisarts achter. Het duurde niet lang voordat Emily ontdekte waarom.

‘Je moet hier echt mee ophouden,’ zei Derek. ‘Je weet dat een thuisbevalling riskant is bij een eerste kind.’

‘O ja? Uitgerekend u zou volgens mij toch moeten weten dat thuis bevallen volgens de statistieken juist heel erg veilig is.’

‘Wat zou je doen als zich een probleem voordeed? Een paar toverspreuken mompelen en er het beste van hopen?’

Emily bedwong haar woede. De gezellige kamer waar Susanna haar kind ter wereld had willen brengen, leek misschien in de verste verte niet op de steriele bevallingsruimte in een ziekenhuis, maar in Emily’s dozen en tassen die achter de stoelen en banken lagen, zat elk instrument dat nodig was om te zorgen voor een veilige en goede afloop.

‘Heb ik ooit een baby verloren?’ vroeg Emily hem, strak van de inspanning om rustig te blijven na de nare en onnodige onderbreking van een bevalling die zo mooi had kunnen zijn.

‘Er is een onderzoek ingesteld...’

‘Ja, en als u dat goed had gelezen, zou u weten dat niemand had kunnen voorspellen dat het een stuitligging zou worden. De baby draaide zich op het allerlaatste moment om en was en is volkomen in orde.’

Derek Gardner zuchtte. ‘Luister eens, Emily...’

Emily, die meestal helemaal niet formeel was, verstijfde toen hij haar bij haar voornaam noemde. ‘Mevrouw Bailey,’ zei ze.

Derek had het fatsoen om beschaamd te kijken. ‘Het is maar een kwestie van tijd voordat er iets verschrikkelijk misgaat.’ Hij zweeg even. ‘Eerlijk gezegd maak ik me zorgen over u – en over de geboortekliniek. U hebt een zeer invloedrijk man daar tegen de haren in gestreken. Sir Roger is dan wel met pensioen, maar hij zit in elke raad en commissie. Hij kan u het leven behoorlijk zuur maken.’

Emily moest bijna lachen. ‘Mijn leven is al aardig zuur, dank u.’

Ze was niet van plan deze man te vertellen dat ze tot de ochtend in touw was geweest bij een moeder die ze langer dan twaalf uur had bijgestaan. Ze had nauwelijks tijd gehad om te douchen en een boterham weg te werken toen Susanna haar belde. Susanna’s vriendin Flora, die als haar bevallingsmaatje

zou fungeren, was ziek geworden en kon dus niet komen, anders had Emily nog een paar uur kunnen slapen voordat ze kwam. Maar ze had Susanna beloofd dat ze niet alleen zou hoeven zijn terwijl ze weeën had, dus was ze meteen gegaan.

Derek haalde zijn schouders op en Emily zag ineens dat ook hij moe en gespannen was. 'Ik vraag u alleen om goed na te denken over de manier waarop u werkt,' zei hij. 'Of zelfs om terug te komen bij het ziekenhuis en het daar goed te doen. We hebben een schreeuwend tekort aan verloskundigen, weet u.'

Het sprankje medeleven dat Emily even had gevoeld, verdween en haar woede brandde als een brok lava in haar maag. Maar ze wist dat ze, als ze niet heel goed oppaste, iets zou zeggen of doen wat niet meer goed te maken zou zijn. 'Ik vind toevallig dat we het al goed doen! We werken volkomen professioneel. Dat vind ik elke dag weer als ik aan het werk ga, en elke keer dat ik veilig een baby verlos.'

'Ik probeer alleen maar te helpen,' zei Derek. 'U weet beter dan ik dat de geboortekliniek onder vuur ligt en als jullie dan ook nog de naam krijgen dat jullie niet willen samenwerken en inflexibel zijn, wordt dat alleen maar erger. Ik zeg dit voor uw eigen bestwil en die van de kliniek.'

Derek had gelijk over de moeilijkheden van de kliniek, en dat maakte het er niet beter op. Emily's woede liet zich niet langer beteugelen. 'Hoe durft u? Wat geeft u het recht om...?' Ze schopte zo hard tegen het rubberen geboortebad dat er een grote golf water over de rand gutste, zodat Dereks benen kletsnat werden. Hij sprong vloekend achteruit en Emily sloeg haar hand voor haar mond. Even hing er een gespannen stilte, en daarna zei ze knarsetandend: 'Ik neem een poosje vakantie, en daarna ga ik misschien wel met sabbatical. Ga nu alstublieft weg. Ik moet hier het nodige opruimen.'

'Emily... Mevrouw Bailey, ik probeer alleen maar te helpen.'

Emily haalde diep adem. 'Ik zou me nog niet door u laten

helpen als ik stekeblind was en een zesbaansweg moest oversteken. Ga nu alstublieft weg!’

Emily deed een paar ademhalingsoefeningen die ze haar cliënten ook altijd leerde, en vervolgens dweilde ze het water op, doofde de kaarsen en verzamelde haar spullen, waaronder haar breiwerk. Pas daarna dacht ze na over de vraag wat haar te doen stond. Ze was te ver gegaan met Derek Gardner, dat wist ze. Zo zou ze alles kunnen bederven, voor zichzelf en voor de kliniek. Ze zou nooit zo uitgebarsten zijn als ze niet zo moe was geweest. Nee, niet zomaar moe: uitgeput. Het was niet alleen dat ze de nacht ervoor niet had geslapen; ze was er al veel te lang niet tussenuit geweest. Ze had nog heel veel vakantie te goed en, zoals ze tegen Derek had gezegd, ze zou zelfs met sabbatical kunnen gaan. Geen van ‘haar’ moeders moest de komende weken bevallen, dus er was tijd genoeg om hen aan een van de andere verloskundigen te laten wennen. Ze hoefde niet het gevoel te hebben dat ze iemand in de steek liet.

Waar ze precies heen zou gaan of wat ze zou gaan doen, dat was een detail waar ze later wel over na zou denken.

Een paar dagen later zat ze thuis op haar computer naar reisbestemmingen te kijken en zich af te vragen waarom al die verrukkelijke zonovergoten stranden haar niet echt aantrokken, toen haar telefoon ging. Het was haar beste vriendin van de universiteit, die ze al veel te lang niet meer had gezien.

‘Rebecca! Wat leuk om van je te horen!’ En toen er geen enthousiaste uitroep van de andere kant kwam, wachtte ze even. ‘Is alles goed met je?’

‘Nou, eigenlijk zit ik een beetje in de nesten, Em. En ik ga je de grootste gunst van mijn leven vragen, maar vertel me eerst eens hoe het met jou is.’

Emily hield het kort, want ze was benieuwd wat Rebecca van

haar wilde. ‘... dus waar het op neerkomt is dat ik het een beetje gehad heb en op internet zit te zoeken naar een plek om er even tussenuit te gaan,’ besloot ze. ‘Dus wat houdt die “gunst” in?’

‘O, Em! God bestaat! Ik heb iemand nodig die komt koken op onze puffer – je weet wel, het stoomschip dat James en ik als hotel runnen? En ik kan niemand anders bedenken dan jij, je bent de enige die ik vertrouw en van wie ik niet gek zal worden.’ Ze zweeg even. ‘Misschien moet ik het uitleggen. Ik ben in verwachting.’

Dit moest Emily even verwerken. ‘Hoe ver ben je?’

‘Een maand of zes. Ik dacht dat ik het wel zou redden tot het eind van het seizoen. Maar ik ben de laatste tijd nogal prikkelbaar en James wil het niet meer hebben.’

Emily moest op haar lip bijten om niet te giechelen. ‘O, lieve hemel!’

‘Ik heb gewoon niet de energie om mijn grapjes uit te leggen. Of mijn keukenregels aan een vreemde,’ ging Rebecca verder. ‘We hebben toen zo’n heerlijke zomer gehad in dat eetcafé, weet je nog? We werkten zo goed samen en jij zou gewoon perfect zijn...’

‘Maar Becca!’ Emily probeerde niet te klinken alsof ze haar vriendin bekritiseerde. ‘Je wist dat je zwanger was, dus waarom heb je niet eerder iemand aangenomen?’

‘Zoals ik al zei, ik dacht niet dat ik iemand nodig zou hebben. Ik heb wel mensen die af en toe een weekje kunnen invalen, maar niet voor bijna drie maanden. Bij mijn twee vorige zwangerschappen had ik nergens last van, maar deze keer ben ik zo moe.’

‘Geen wonder, je bent zes maanden zwanger. Wanneer ben je uitgerekend?’

‘Eind september. En ik ben normaal best goed georganiseerd, echt; ik had er gewoon niet op gerekend dat ik zo moe en miselijk zou zijn.’

Emily zuchtte. ‘Het is vaak anders bij een derde kind.’

‘Dus, kom je? Je zei toch dat je het helemaal gehad hebt en dat je een bestemming zoekt voor een vakantie? Niet dat dit nou echt een vakantie is...’

Toen Rebecca en zij een uur later het gesprek beëindigden, had Emily een besluit genomen. Nu hoefde ze alleen nog maar met Sally te gaan praten.

Sally en Emily waren al twee jaar collega’s, maar ze kregen niet vaak de kans om elkaar echt te spreken. Hun gesprekken gingen meestal niet verder dan een haastige overdracht om door te nemen welke vrouwen op het punt van bevallen stonden, of hoe hun zwangerschapskursus liep. Maar nu zei Sally dat ze maar meteen moest langskomen, toen Emily haar belde, en Emily was blij dat ze deze gelegenheid kreeg.

‘Het punt is,’ zei ze na een tijdje, ‘dat ik echt aan vakantie toe ben. Rebecca is mijn beste vriendin en ze is zwanger. Ik kreeg de indruk dat dat niet helemaal gepland was. In ieder geval, ze kan nu niet koken op haar puffer...’

‘En dat is? Een trein of zoiets?’

Emily lachte. ‘Het is een boot, een oud stoomscheepje. Vroeger vervoerde het vracht door de Highlands en naar de eilanden. Nu is het een soort drijvend hotel. Mensen komen er vakantie houden.’

‘En dan zou jij de kok zijn?’

Emily knikte.

‘Kun je koken dan?’

Emily gooide een dop van een pistachenoet naar haar vriendin. ‘Je weet best dat ik kan koken. En het komt voor mij op het perfecte moment. Ik heb er zo genoeg van om me voortdurend door het systeem te laten koeioneren en te moeten aanhoren hoe gevaarlijk thuis bevallen is. Ik moet er even tussenuit.’

‘Dus laat je ons met de ellende zitten, met al die toestanden die ons werk nog moeilijker maken dan het al is?’

Emily keek bedrukt. ‘Het spijt me zo! Ik ben alleen zo moe...’
‘O, stil maar. En maak je maar geen zorgen.’ Sally pakte de fles en verdeelde het laatste restje wijn over hun glazen. ‘We overleven het wel. Hoop ik.’

‘Natuurlijk wel. Ik weet dat de kliniek geen geld heeft, maar we doen zoveel goed werk.’

‘En jij gaat liever koken op een ouwe schuit dan met mij dat goede werk doen?’

‘Ja! Maar ik kom terug. Ik moet hier gewoon even weg.’ Ze stond op en omhelsde haar vriendin. ‘Ik heb hier zo’n goed gevoel over. Ik weet zeker dat ik vol energie en moed terugkom, en ik beloof dat ik dan voor ons allemaal de strijd tegen het systeem ga voeren!’

1

Emily keek naar haar rugzak die op dit moment op een vaartuig stond dat net een uit zijn krachten gegroeid badbootje leek. Het had een grote schoorsteenpijp en een hoge stuurhut – waarvan het uitzicht waarschijnlijk werd belemmerd door de schoorsteen, bedacht ze – en een hoge voorsteven die loodrecht uit het water stak.

Vlak bij die voorsteven stond een geelgeverfde mast, met verscheidene lijnen aan het tuig. De rest van het schip was zwart en rood geschilderd en als Emily niet een reis van zo'n zes uur achter de rug had gehad, zou ze er zeker om hebben geglimlacht. Ze was vergeten dat Schotland zo ver van Zuidwest-Engeland lag.

'Ik had niet moeten komen,' mompelde ze in zichzelf. 'Ik had geen vakantiebaantje moeten aannemen, dat is iets voor studenten. Ik ben vijfendertig, ik heb een beroep. Het is belachelijk!'

Maar toen keek ze om zich heen en zag de schittering van de zon op de zee, de eilanden die afstaken tegen de blauwe lucht, de bergen en, dichterbij, een prachtig haventje – Crinan – om-

zoomd door kleurrijke huizen en een hotel dat er prima uitzag. Ze had de omgeving herkend – eerst vanuit de bus en daarna in de auto – en bedacht dat dit wel eens het mooiste plekje van de wereld zou kunnen zijn. Het regende niet en kennelijk waren er op dit moment geen muggen. Allemaal redenen om haar rugzak achterna te gaan, die de boot op was gegooid door de donkere man die haar vrijwel zonder een woord te zeggen van het busstation in Lochgilphead hierheen had gereden. Ze had dit idiote besluit nu eenmaal genomen, nu moest ze er ook mee doorgaan.

Ze stapte aan boord van de puffer die, als je Rebecca erover hoorde, bijna klonk als een lid van de familie. In werkelijkheid was het een oud vrachtschip, onderdeel van een vloot die tijdens de Tweede Wereldoorlog was gebouwd om alles te vervoeren wat de Highlands en de eilanden nodig hadden, van landbouwwerktuigen tot kruidenierswaren, van vee tot whisky. Jaren geleden was het omgebouwd tot passagiersschip. Het werd aangedreven door stoom en had volgens Rebecca een heel eigen karakter. Emily's taak was om voor de passagiers te koken nu Rebecca, die samen met haar man James eigenaar van het schip was en er een succesvol bedrijf op runde, dat door haar zwangerschap zelf niet kon.

Emily had haar huis verhuurd, geregeld dat ze alle vakantie-dagen kon opnemen waar ze recht op had, en daarna nog onbetaald verlof. Vervolgens had ze het vliegtuig en twee bussen genomen, en nu was ze hier.

'Hallo!' riep ze. 'Is daar iemand?' Als verloskundige was ze eraan gewend om zichzelf binnen te laten in een huis waar allerlei dingen gaande waren, maar dit was iets anders. Het was volkomen stil aan boord.

Ze bleef nog even aan dek van het uitzicht staan genieten en liet de stress van de reis van zich afglijden, voordat ze naar beneden ging. Er moest toch iemand zijn. Rebecca had haar

gewaarschuwd dat ze misschien boodschappen aan het doen zou zijn en dat James bezig zou zijn met het regelen van een levering kolen, maar ze had duidelijk gezegd dat er op zijn minst één bemanningslid aan boord zou zijn om haar op te vangen.

Ze vond een houten trap naar wat vroeger wel de laadruimte zou zijn geweest, maar nu de eerste passagiersverdieping was en daalde die af. 'Is daar iemand?'

Nog steeds geen reactie, dus keek ze zelf maar wat rond, en besloot om het zich gemakkelijk te maken, nu er niemand was om haar te verwelkomen.

Er stond een lange, gelakte mahonie tafel waaraan, volgens de brochure die Rebecca haar had gestuurd, iedereen samen at, passagiers en bemanning. Nu stond er een grote schaal fruit op en lag er een stapeltje ongelezen kranten. Aan de ene kant was er een ingebouwd houten zitje met grote kussens en aan de andere kant stond een bank. Emily zag hoe lang deze meubelstukken waren en begreep dat ze voor heel wat mensen zou moeten koken. Het was een tijd geleden dat ze in het café had gewerkt. Daar had ze voor twintig man vegetarische lasagne klaargemaakt, en ze hoopte maar dat ze het niet verlerd was.

De rest van de kajuit (zoals hij in de brochure werd genoemd) was een ruimte met ingebouwde banken rondom een enorme houtkachel. Het was een warme zomerdag, maar toch gloeide er in die kachel een zacht vuurtje dat behalve warmte ook een kruidige geur afgaf. Aan de wanden (schotten, corrigeerde ze zichzelf) hingen schilderijen. Veel kleurige wollen plaids en kussenvertrekken, allemaal met een duidelijk Schotse stijl, zorgden voor een huiselijke en comfortabele sfeer. Er was een trapje dat wel naar de gastenhutten onderdeks zou leiden. Alles bij elkaar had deze ruimte een gezellige en intieme uitstraling.

De verleiding was groot om het zichzelf met een tijdschrift bij de houtkachel gemakkelijk te maken, maar Emily vond dat

ze de kombuis moest inspecteren, die haar werkplek zou worden. Per slot van rekening, in het ergste geval, als de kraamkliniek thuis gesloten zou worden omdat zij te veel mensen op hun tenen had getrapt, zou dit volgend jaar misschien ook wel haar baan moeten zijn. God mocht weten wat ze dan in de winter moest doen, als de puffer niet in bedrijf was.

Onderweg naar de kombuis werd haar aandacht getrokken door een schilderij. Net als de meeste andere was het een afbeelding van de puffer, maar tegen een andere achtergrond dan de vriendelijke, verre eilanden en heuvels waar het schip nu lag. Op dit schilderij waren de bergen dichterbij, imposant, bijna overweldigend. De puffer voer dapper voort, met een wolk stoom achter zich aan, duidelijk optornend tegen een stevige wind. Emily probeerde net de titel van het werk te ontcijferen, die er in kleine lettertjes onder stond, in de hoop dat ze daaruit de locatie zou kunnen afleiden, toen er een luid geritsel klonk. Ze schrok op. 'Hallo?'

Er kwam geen antwoord, afgezien van nog meer geritsel.

O hemel, dacht Emily, ratten! Ik zit in mijn eentje op een oude boot en er zijn ratten! Andere mensen vonden haar angst voor ratten overdreven. Dat vond zij niet; het waren smerige schepsels die allerlei ziektes bij zich droegen en plasten als ze wegrenden. Rebecca had niets over ratten gezegd. Ze zou op een schip vol ratten moeten slapen. Nou, dat kon ze niet. Ze zou naar het hotel moeten verkassen.

Ze zag iets bewegen, en daardoor sloeg er weer een golf van paniek door haar heen. Het was in de kombuis en al voelde ze er niets voor om de rat ook echt te zien, ze kon het niet laten om in de richting van het geluid te kijken. Er lag een plastic boodschappentas in de gootsteen, en die ging op en neer.

Ze gaf een gil. Niet heel hard, maar hard genoeg om iemand aan het lachen te maken. Een meisje kwam om de hoek van de kombuis tevoorschijn. Ze was jonger dan Emily en heel knap,

met een bos donkere krullen en een mooi figuur, dat goed uitkwam in haar strakke spijkerbroek en sweatshirt. Dit meisje was duidelijk met opzet uit het zicht gebleven tot Emily zou schrikken van wat het ook was dat het geluid maakte.

‘Het zijn garnalen,’ zei het meisje spottend. ‘Langoustines. Die hebben we vanochtend gekocht. Je gaat me toch niet vertellen dat de nieuwe kokkin die Rebecca heeft laten komen bang is voor schaaldieren.’

Emily, die aardig wat mensenkennis bezat, besepte dat dit meisje niet blij was met haar komst en ze vroeg zich af waarom niet. Had ze gedacht dat ze zelf de baan wel aankon en was ze boos omdat Rebecca een onbekende had laten komen? Het zou wel eens hard werken kunnen worden om met het meisje op goede voet te komen. Nou ja, dat zou toch moeten.

‘Hallo, ik ben Emily. Ik heb normaal niets tegen schaaldieren, maar meestal leven ze niet meer als ik met ze te maken heb.’

‘Voor ons is alleen de meest verse waar goed genoeg.’ Het meisje praatte op bezitterige toon, kennelijk trots op de hoge eisen die ze op de puffer aan de kwaliteit van het eten stelden.

‘En hoe heet jij?’

‘Billie,’ zei ze.

Emily knikte. ‘Ik kom Rebecca uit de brand helpen, nu ze bijna voldragen is.’

Billie fronste haar wenkbrauwen een beetje en Emily besepte dat ze een nogal medische uitdrukking had gebruikt, maar ze wilde Billie niet als een kind behandelen door uit te leggen wat die betekende. Ze zou er zelf wel achter komen.

‘Rebecca had niemand anders hoeven aannemen. Ik had het wel gered. Ik heb meer dan genoeg energie – ik ben niet zwanger! Of ze had iemand anders als galeislaaf kunnen aannemen.’

Emily kromp inwendig in elkaar bij dat woord, maar ze nam aan dat ze de assistent van de kok zo noemden op de puffer. Het maakte niet uit of zij dat politiek correct vond of niet. ‘Nou,

misschien kunnen we samenwerken? Als een soort duobaan? Dat we samen allebei de banen doen?’

Hierdoor leek de wrokkige uitdrukking op Billies gezicht wat te verzachten. ‘Dat zou kunnen werken. Alleen kun jij natuurlijk niet aan dek helpen zoals ik altijd doe.’

‘Hooft dat bij de baan van galeislaaf?’

‘Er is een dekknecht, Drew. Maar als we een lastige manoeuvre moeten uitvoeren, of langszij moeten komen of zoiets, is het handig om wat extra mensen met afhouders te hebben.’

Emily glimlachte inwendig. Billie gebruikte vaktermen die Emily niet kende, maar net als Billie zou ze er zelf wel achter komen wat die betekenden zonder dat het haar werd uitgelegd. ‘Zal ik dat ook moeten leren?’

‘O ja.’ De uitdrukking op Billies gezicht maakte duidelijk dat ze betwijfelde of Emily dat zou kunnen.

‘Wil jij me hier wegwijs maken? Want Rebecca en James zijn er niet.’

‘Oké.’ Ze stond niet te springen, maar ze zou het wel doen. ‘Dit is dus de kombuis, natuurlijk.’ Billie gebaarde nonchalant om zich heen. ‘Hij is klein, maar achterin is wat extra ruimte. Dat is handig. Zo kunnen we allebei tegelijk bezig zijn. Je moet heel netjes werken.’

Emily werkte altijd heel netjes in de keuken. Dat wist Rebecca nog uit de tijd dat ze hadden samengewerkt. Het was een van de redenen waarom Rebecca haar had gewild en niet iemand die ze niet kende. Ze waren samen een heel goed team geweest.

‘Ik zal je laten zien waar we slapen,’ zei Billie. ‘Neem je rugzak maar mee. Heb je niet meer bagage bij je?’

‘Nee.’

‘Cool. Er is alleen ruimte voor het hoogstnoodzakelijke.’

Emily liep achter Billie aan naar het dek en daaroverheen naar een metalen luik dat Billie omhoogtrok alsof ze een blikje sardientjes openmaakte.

Daaronder verscheen op het eerste gezicht een donker gat, maar toen zag Emily een rijtje beugels onder elkaar. Het was een ladder die recht omlaagging.

‘Naar beneden ga je altijd achteruit,’ zei Billie. ‘Geef mij je tas maar.’

Met het grootste gemak greep Billie de tas, stapte ze de ladder op en klauterde naar beneden. Emily haalde diep adem, probeerde Billies techniek na te doen, en wist zo ook de ladder op en naar beneden te komen.

‘O god,’ zei ze, voor ze zich kon bedwingen, ‘Rebecca slaapt hier toch niet, hè?’

Er waren twee ingebouwde eenpersoonskooien met een kastje eronder. In een net boven de kooi die duidelijk van Billie was, zaten wat toiletpullen, een fles water, tijdschriften en een boek. Aan het voeteneind van de kooien was ruimte voor een rugzak, zolang die niet te groot of al te vol was.

‘Natuurlijk niet. Zij slaapt in de eigenaarshut. Al zal het daar ook wel krap zijn, nu ze het formaat van een walvis heeft.’

Rebecca was bijna zeven maanden zwanger dus dit was misschien niet eens zo overdreven, maar Emily had haar nog niet gezien, en gaf maar geen commentaar. ‘En nu neem ik jouw ruimte in,’ zei ze in plaats daarvan. ‘Het spijt me. Ik snap nu wel waarom je niet dolblij was me te zien.’ De hut was al klein voor één persoon; voor twee was hij wel heel krap.

Billie haalde haar schouders op, waarmee ze aangaf dat het klopte wat Emily zei. ‘Hoop alleen dat je niet midden in de nacht hoeft te plassen.’

‘Eh... waar zijn de toiletten?’

‘In het ruim. Er zijn er drie. O, en nog een onder de stuurhut, maar die wordt meestal door de jongens gebruikt. Ruikt niet al te fris.’

‘Ik ga het hier vast enig vinden,’ zei Emily serieus. Nu begreep ze waarom Rebecca haar had gevraagd of ze nog steeds

van kamperen hield toen ze samen de bijzonderheden van deze baan doornamen. Maar eigenlijk maakte ze zich niet druk om dingen als een krappe leefruimte of toiletten die ver weg waren. Als het haar lukte om Billie wat meer te laten ontdooien, zou het allemaal wel goed komen.

‘Emily!’ brulde een bekende vrouwenstem. ‘Ben je goed aangekomen? Alasdair zei dat hij je echt had opgehaald.’

Emily vloog blij de ladder op, omdat ze haar oude vriendin weer zou zien. ‘Becca!’

Onhandig strompelden de twee vrouwen naar elkaar toe, Emily omdat ze ergens over struikelde, en Rebecca vanwege haar dikke buik. Ze omhelsden elkaar stevig.

‘O, wat heerlijk om je te zien!’ zeiden ze allebei tegelijk.

‘Je bent geen spat veranderd,’ zei Rebecca terwijl ze een stap achteruit deed om Emily aan te kijken. ‘Al heb je nu highlights. Je haar was altijd zo donker.’

‘Toen ik prematuur op begon te lichten, heb ik besloten om er niet tegen te vechten, maar er een paar extra strepen in te laten maken.’

‘Verder ben je nog precies dezelfde. Niet gegroeid of zo.’

Emily lachte. ‘Dat kun je van jou niet zeggen, maar al heb je nu het formaat van een huis, toch ben je nog steeds dezelfde Becca met wie ik op de universiteit zat.’

‘Wat ben ik enorm, hè?’

Emily knikte. ‘Weet je zeker dat de baby nog een paar weken zal blijven zitten?’ Emily omhelsde haar vriendin nog een keer; als ze al twijfels had gehad of ze wel hierheen moest komen, dan verdwenen die nu helemaal.

‘Heel zeker!’ Ze lachten weer allebei, uit blijdschap dat ze na al die jaren weer bij elkaar waren.

‘Heb jij haar wegwijs gemaakt, Billie?’ vroeg Rebecca toen Billie verscheen.

‘Zo’n beetje.’

‘Nou, laten we eerst een kop thee drinken, dan geef ik je de complete rondleiding.’

‘Als die rondleiding bij de wc’s begint, zou ik heel dankbaar zijn,’ zei Emily.

Even later zaten Emily en Rebecca in de salon met een beker thee en een bord zelfgebakken koekjes. Emily had een pen en een notitieblok bij de hand. Billie was ergens heen gegaan, duidelijk tot opluchting van Rebecca. Emily vermoedde dat haar vriendin haar dingen over Billie wilde vertellen die ze niet kon zeggen waar het meisje bij was.

‘Weet je zeker dat je niet wilt lunchen?’ vroeg Rebecca, terwijl ze een koekje pakte en er een hapje van nam.

‘Ik heb een paar broodjes gegeten in de bus. En op het vliegveld, terwijl ik op de bus wachtte.’

‘Dan is het goed. Nou, laten we even doornemen wat je moet doen. De passagiers komen om een uur of vijf hier aan. Dan serveren we thee en taart. Daarna, om een uur of acht, het avondeten. Er is een pot waarin ze zelf geld voor hun consumpties kunnen doen, maar James houdt een welkomstpraatje met een gratis drankje, om ze in de stemming te laten komen. Ik heb twee grote schalen lasagne voor je gemaakt – genoeg voor twintig...’

‘O!’ Emily voelde een steek van heimwee, dwars door haar ‘eerstedagszenuwen’ heen, terwijl ze aantekeningen maakte. ‘Weet je nog hoe we die in het café maakten? Ging als zoete broodjes over de toonbank!’

‘Ik gebruik hetzelfde recept voor de vegetarische. We vragen mensen om van tevoren aan te geven of ze vegetariër zijn, maar soms vergeten ze het te vermelden, dus op de eerste avond zorg ik altijd dat ze kunnen kiezen. Er zijn heel veel baguettes voor het knoflookbrood... James maakt de garnalen klaar voor het voorgerecht – dat is zijn specialiteit, al kookt hij meestal niet, dus wen er maar niet aan...’

Rebecca vertelde verder over de gang van zaken, tot Emily drie bladzijden aantekeningen had.

‘Vertel me eens over Billie,’ zei Emily, terwijl ze haar pen neerlegde. ‘Waarom heeft zij mijn baan niet gekregen? Het zou toch gemakkelijker geweest zijn om een assistent te vinden en haar als kok aan te stellen?’

Rebecca ademde uit. ‘Nou, afgezien van het feit dat ik echt graag wilde dat jij kwam...’

‘Ik had ook galeislaaf kunnen worden.’

‘Billie is in veel opzichten geweldig. Ze is heel goed aan dek, kan het roer bedienen en als je haar de kans geeft, hijst ze zo een zak kolen op haar rug. Maar in de keuken is ze niet zo goed. Ze is slordig en al bakt ze heel lekkere taarten en koekjes, ze kan geen brood bakken. Kun jij dat wel?’

Emily haalde haar schouders op. ‘Ik kijk naar *Heel Engeland Bakt*; ik kan een recept volgen.’

Rebecca fronste licht haar wenkbrauwen. ‘O. Nou ja, ik neem aan dat je het wel doorkrijgt. Of ik kan het thuis bakken en hierheen brengen.’

Emily schudde haar hoofd. ‘Nee, ik leer het wel. Ik heb naar het tijdschema gekeken. Het zou nogal onzinnig zijn als jij in jouw toestand helemaal over de Highlands en de eilanden hierheen moest rijden om ons brood te brengen.’

‘En denk je dat je het met Billie redt? Ze is best moeilijk! En ik vind het zo naar dat je zo’n piepkleine ruimte met haar moet delen. Ik had er niets over gezegd aan de telefoon omdat ik dacht dat je dan niet zou komen en ik wilde zo graag dat je wél kwam.’

Emily deed haar best om haar vriendin te knuffelen, maar haar buik zat nogal in de weg. ‘Het geeft niets. Ik red het heus wel en ik kan bovendien een hele nacht doorslapen zonder te hoeven plassen.’

‘Dan kun je meer dan ik,’ zei Rebecca somber. ‘Als mijn kindje

eindelijk eens ophoudt met schoppen, zodat ik kan slapen, maakt die stomme blaas me meteen weer wakker.'

'Nu kun je tenminste overdag bijslapen en eens goed uitrusten. Archie en Henry zijn oud genoeg om te begrijpen dat jij op de bank in slaap moet vallen terwijl zij naar hun drakenprogramma kijken.' Emily bleef aardig op de hoogte van de kinderprogramma's op tv dankzij de huisbezoeken die ze aflegde. Dat kwam soms goed van pas.

'Het is al een zalig idee om lekker met mijn jongens voor de tv op de bank te kruipen. En dat ik geen rekening meer hoeft te houden met het rooster van de kinderopvang.'

'En je hoeft je geen zorgen te maken om Billie en mij, want we gaan het als duobaan aanpakken, dus ik ga haar niet vertellen wat ze moet doen, ik doe alleen maar tactvol voorstellen.'

Weer fronste Rebecca haar wenkbrauwen. 'Nou, veel succes daarmee.'

Toen ze klaar waren met het doornemen van alles wat van Emily werd verwacht, gaf Rebecca haar een uitgebreide rondleiding in de kombuis. In de gootsteen lagen de langoustines nog steeds verontrustend te bewegen en te ritselen, maar nu was Emily eraan gewend.

'Als een vissersboot ooit aanbiedt om je iets lekkers te verkopen, laat dan de plannen voor het menu maar varen en koop de vis. In de kleine kas zit meestal genoeg geld daarvoor, maar als dat niet zo is, moet je het tegen James zeggen, dan regelt hij het wel.' Rebecca leunde tegen het aanrecht, en nam zo bijna de hele ruimte in beslag. 'Ik hou van die spontaniteit. Voor sommige koks zou het niets zijn, maar al vind ik het prettig om een plan te hebben en te weten dat ik vijf verschillende gerechten kan maken zonder boodschappen te hoeven doen, eigenlijk vind ik het leuker als er iets op mijn aanrecht komt spartelen wat om een bijzondere aanpak vraagt.'

'Ik heb een keer een viskookcursus gevolgd, samen met een

vroeger vriendje, dus daar word ik ook enthousiast van.’ Emily beseftte dat het er Rebecca niet alleen om ging om het koken in veilige handen over te geven, maar dat ze ook haar manier van werken wilde overdragen. ‘Dit wordt geweldig. Helemaal perfect voor mij. Ik zal het zo druk hebben dat ik de tijd niet heb om erover te piekeren hoe het in de geboortekliniek gaat. Ik zal de hele tijd aan eten moeten denken. Heerlijk, toch?’

‘Zeker,’ stemde Rebecca in, een stuk minder enthousiast. ‘Nou, vertel me nu maar eens hoe het met je liefdesleven staat. Heb je een man met een gebroken hart achtergelaten?’

Emily giechelde. ‘Nee! Ik heb misschien wel iemand achtergelaten die zichzelf graag in die rol zou zien, maar hij speelde hem niet echt goed.’

‘Dus je hebt op dit moment geen liefdesleven?’

‘Nee.’

‘Dat is mooi. Ik zou het heel naar vinden als je hier met pijn in je hart werkte.’ Ze zweeg even. ‘Hoe vond je Alasdair?’

‘Wie?’

‘De man die je van het busstation heeft opgehaald.’

‘O! Nou, hij heeft de hele weg vanaf het busstation nauwelijks een woord gezegd. Ik nam aan dat hij de plaatselijke taxi-chauffeur was, maar hij wilde geen geld aannemen, dus...’

‘Vond je hem leuk?’ vroeg Rebecca, voordat Emily haar zin kon afmaken.

Emily schreef dit maar toe aan hormonen. Normaal gesproken zou Rebecca nooit iets dergelijks hebben gevraagd over iemand die Emily nog maar nauwelijks kende. ‘Nee! Ik vraag me alleen af waarom hij me een lift gaf als hij liever niet wil praten. Het was vast ellendig voor hem. Dat merkte ik wel.’

‘Vat het niet persoonlijk op.’ Rebecca wachtte even, terwijl ze duidelijk zocht naar woorden om uit te leggen wat ze op haar hart had. ‘Hij is de broer van James. Ik heb tegen hem gezegd

dat je moe zou zijn en waarschijnlijk geen zin zou hebben om te praten.’

‘Echt waar?’ Emily was verbijsterd. ‘Heb je ooit meegemaakt dat ik geen zin had in een praatje?’

‘Nou ja, je had een lange reis achter de rug en het kan erg vervelend zijn om mensen te vertellen wat je voor werk doet en dat soort dingen.’

‘Waarom zou ik het in hemelsnaam erg vinden om mensen te vertellen wat ik doe? Ik ben er trots op.’

‘Ik dacht dat je je misschien een beetje gegeneerd zou voelen, gezien de omstandigheden,’ verklaarde Rebecca.

Dat overtuigde Emily niet helemaal, maar omdat het haar ook niet veel kon schelen, zei ze alleen: ‘Nee, hoor, ik zit er niet mee. Ik heb per slot van rekening niets verkeerd gedaan.’

‘Nee, nou, ter zake maar weer, ik heb een taart gebakken voor bij de thee.’ Rebecca wilde kennelijk graag af van het onderwerp waarom Emily zo plotseling haar beroep had laten vallen en naar Schotland was gekomen. ‘De passagiers komen tegen vijven, dus ze krijgen eerst thee, voor het welkomstdrankje van James om zeven uur. Daarna, zoals ik al zei, om acht uur avondeten. Dat is alleen op de eerste avond, voor het geval iemand moeite heeft om hier te komen. Gewoonlijk eten we om zeven uur.’

‘Dat is prima. En dat heb je al klaargemaakt, dus ik doe alleen knoflookbrood en een salade?’

Rebecca knikte. ‘Er is één gast over wie ik je iets moet vertellen. Zij komt elk jaar met haar zoon. Hij zit de hele reis in de machinekamer, want hij is een stoomliefhebber. Zij zit meestal te breien en helpt met de afwas.’

‘Dus de passagiers helpen met de afwas? Komen ze niet juist hier om even geen huishoudelijk werk te hoeven doen?’

Rebecca schudde haar hoofd. ‘Nee, dit is anders dan andere vakanties. Mensen komen omdat ze graag mee willen doen. Het hoeft natuurlijk niet, maar ze vinden het leuk. Het is an-

ders dan als je het thuis doet. En Maisie, over wie ik het net had, vindt het heerlijk hier. Ik maak me wel een beetje zorgen of ze zich amuseert, want ze is de jongste niet meer, maar ze heeft hier altijd iemand om mee te praten en bovendien kan ze zo samen met haar zoon zijn. In ieder geval tijdens de maaltijden.’

‘Ik verheug me erop haar te leren kennen. Ik ben dol op oude mensen. Er gaat altijd zoveel schuil achter de rimpels en het suffe kapsel.’

‘Wat ben ik blij dat je dat zegt! Billie wordt er een beetje ongeduldig van. Zij zegt dat we een leeftijdsgrens moeten instellen. In sommige opzichten heeft ze wel gelijk, soms is het echt lastig om mensen aan en van boord te krijgen, en ik maak me ook wel zorgen om de steile trap naar de hutten onderdeks, maar aan de andere kant is dit ook de perfecte vakantie voor hen. En Maisie vindt het heerlijk, dus zolang ze kan komen, vind ik het prima.’

Eindelijk lukte het Rebecca om zich los te rukken, er bijna helemaal van overtuigd dat ze haar geliefde pufferkombuis in goede handen achter zou laten. Emily maakte zich zelf verder wegwijs en prentte zich in waar de dingen waren die ze nodig zou hebben, blij dat Billie nog steeds niet terug was.

Toen ze uiteindelijk terugkwam gaf Emily haar een mok thee met het opschrift ‘Chef-kok’. ‘Dus hoe zullen we de taken verdelen? Ik zal de thee wel doen, dan kan ik oefenen in het leren kennen van de klanten...’

‘Passies. We noemen hen passies – afkorting voor passagiers.’

Emily knikte. ‘Oké. En het avondeten doen we samen? Ik geloof dat ik in het diepe moet springen.’ Ze glimlachte. ‘Niet letterlijk natuurlijk. Zo goed kan ik niet zwemmen.’

Billie lachte niet om deze zwakke poging tot een grapje. Emily beet op haar lip. Als haar collega in de kombuis zo stug bleef, lag er niet bepaald een leuke tijd in het verschiet.

Voordat ze hier verder over na kon denken, hoorde ze voetstappen op de trap; ze keek op en zag James naar beneden komen samen met een jongere man. Ze moest twee keer kijken, want ze herkende James bijna niet nu hij geen baard meer had.

Ze ging de kombuis uit, en op hetzelfde moment verscheen Rebecca uit het slaapgedeelte om iedereen aan elkaar voor te stellen.

‘James, je herinnert je Emily toch nog wel?’

‘Natuurlijk! Hoe zou ik haar kunnen vergeten? Het mooiste bruidsmeisje dat we hadden.’ Hij omhelsde Emily hartelijk.

‘Ik was het enige bruidsmeisje, James,’ zei ze terwijl ze zijn omhelzing beantwoordde. Hij was wat dikker geworden sinds de bruiloft maar had nog steeds evenveel charme. Het was niet zo gek dat hij zo succesvol was met een bedrijf waarin hij met mensen moest werken.

‘Maar nog steeds mooi,’ zei hij. ‘Nog steeds die prachtige lach. Dit is onze eerste stuurman Drew.’

Een jonge man in spijkerbroek en een sweatshirt met ‘Puffer Crew’ erop, deed een stap naar voren. ‘Hallo, leuk je te leren kennen. Meestal noemen ze me de dekknecht, maar ik heb niets tegen promotie.’

Een andere man, die iets ouder was, in een overall en met een brede lach op zijn gezicht, kwam ook de trap af en stak zijn hand naar haar uit. ‘En ik ben Bob, hoofdmachinist, vaak aangesproken als “McPhail”, naar die tv-serie over de puffer Vital Spark.’

‘Hoi Drew, hier is je koffie, zwart, twee klontjes suiker,’ zei Billie. ‘Zo drinkt hij hem graag,’ zei ze bezitterig tegen Emily, alsof alleen zij wist hoe het moest.

‘Het is oploskoffie en dat kan ik prima zelf doen,’ zei Drew met een grijns die hem heel aantrekkelijk maakte.

Emily zag hoe Billie naar hem keek en constateerde een zekere mate van verliefdheid. ‘Dat is mooi.’

‘Nou, welkom, Emily! Geweldig dat je een zomer in de Highlands met ons wilt doorbrengen. Is er nog tijd voor een kop thee, voordat onze gasten aankomen?’

Terwijl de thee werd gezet en de ‘crew-koek’ tevoorschijn gehaald, herinnerde Emily zich opeens dat Alasdair, haar zwijgzame taxichauffeur, de broer van James was. Ze verschilden erg van elkaar. James praatte met een Engels accent, dat een beetje gepolijst klonk en had een gemakkelijke, vriendelijke charme. Alasdair was zwijgzaam, maar in de weinige woorden die ze hadden gewisseld, had ze een Schotse rollende r gehoord. Ze had Alasdair op een broeierige manier knap gevonden, al zou ze er niet over gepiekerd hebben dat tegen Rebecca te zeggen. Dan had die zich maar ideeën in haar hoofd gehaald. Maar Emily beseftte dat er nu belangrijker zaken waren dan het verschil tussen de twee broers.